

И тѣ забързватъ единъ до другъ къмъ града.

Писмото отъ чехчето въ далечния градъ Братислава, което Марта толкова месеци бѣ крила безъ да го прочете, бѣше:

„Скъпа Марто. Изпращамъ ти снимкитѣ отъ Созополъ. Спомняшъ ли си още за менъ? Твой Светославъ“.

Когато тя се отдѣли и тръгна по своята улица, Богданъ дълго гледа следъ нея. Самъ не знаеше, защо бѣше и разтревоженъ, и ядосанъ.

VI

Странни промѣни ставатъ понѣкога съ хората. До преди два месеца Богданъ живѣеше само съ желание да замине изъ морето съ кой да е параходъ, а днесъ отива на работа въ фабриката и му е леко, леко. Спира се за малко накрай града, оглежда далечното свѣтло море и си казва, че е скжсалъ съ него. Съзнава вече, че бждещето му е на сушата, въ петролната фабрика. Разбира, че въ тия тежки години нѣма да може да постъпи въ параходъ, че трѣбва да се грижи да устрои живота си при тукашнитѣ условия, срѣдъ мѣстнитѣ хора. Затова му е леко. Затова е накривилъ фуражката, махналъ е лъскавитѣ знаци на френската търговска флота и въ очитѣ му свѣтка нова радостъ.

Всичко, всичко е самоизмама! Когато дадешъ обещание на близъкъ свой човѣкъ и решишъ да направишъ жертва за него, почнешъ да мислишъ и да вѣрвашъ, че е по-добре да останешъ на работа въ фабриката, да си създадешъ тукъ домъ, семейство. Мине-немине седмица, и човѣкъ се закоренява, сраства се и обиква всичко, което преди е мразилъ.